

«QUÈ US EN SEMBLA?»

per GRISELDA COS I BOADA,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Així comença Jesús el relat sobre la paràbola dels dos fills i de la vinya. En ella hi descriu molt clarament la nostra responsabilitat, i preguntant-nos: «Què us en sembla?» ens invita a reflexionar.

El primer fill de la paràbola diu que respongué: «No hi vull anar. Però després se'n penedí i hi anà». Queda clara, la primacia del fer sobre el dir.

Convertir-se és un mot molt bíblic, i és també una resposta molt personal i activa al repte que tots vivim diàriament. La conversió comença en el secret del nostre cor i és un tema més teològic que antropològic, ja que és un afer entre Déu i jo.

Convertir-nos és anar a la vinya després d'haver dit «no». Això no és una feblesa sinó una força moral, ja que la realitat humana és molt dura, sobretot quan té lloc en un cor tancat. Però quan el pecador es converteix fa una aportació important al nostre món, tan autosuficient però també tan fràgil i trencadís.

La conversió té un moment important en el moment en que cal preguntar-nos: «Què he de fer?» i contemplem en l'Evangelí les escenes de la dona pecadora, Zaqueu, el fill pròdig o el publicà.

És un goig, però, saber que Déu ens crida a convertir-nos des del seu coneixement més absolut, tema molt estimat pels salmistes. Diuen: «Vós sabeu qui sóc jo» (68,6); «heu modelat el meu cor» (32,15); «sou el Déu que m'estima; el vostre amor m'acompanyen tota la vida» (salm 22). I Jesús també digué: «Vull que allà on jo sóc hi sigui també el meu servent» (Jo 14,3).

Si hagués de definir en poques paraules què és per a mi la conversió, diria que és maldar per viure d'acord amb les paraules de sant Pau als cristians de Filipis: «amb estimació envers els altres, no fer res per rivalitat ni per vanaglòria, i no guiar-me pels propis interessos, sinó mirant pels altres» i acceptar, sense resistències, la mà que Déu m'allarga invitant-me a anar a la vinya.